

ธุดงค์กับ หลวงปู่

โชติ ศรีสุวรรณ

นักเขียนรางวัลหนังสือดีเด่นจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

รูดงก์กับ 'หลวงปู่'

โชติ ศรีสุวรรณ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเราได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ ๑๓๓๑

คู่ดงคักกับหลวงพ้อ

เขียนโดย ไซติ ศรีสุวรรณ

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม ๒๕๖๓

ราคา ๑๕๕ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้ดัดแปลงเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ไซติ ศรีสุวรรณ.

คู่ดงคักกับหลวงพ้อ. – กรุงเทพฯ : สตาพอร์นบุ๊คส์, ๒๕๖๓.

๒๕๖ หน้า.

๑. วรรณกรรมไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑

ISBN 978-616-00-4152-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรรณ ไลกิตสตาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตชญา ไลกิตสตาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา ไลกิตสตาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ฤกษ์ไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พงษ์มิตระญาติ

บรรณาธิการเล่ม : บุญเอก พงษ์วัฒนา พิสูจน์อักษร : ภัทรีดา อรุณ

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : ประเวศน์ หนูจิน จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เศรษฐกิจเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (๑๙๙๙) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

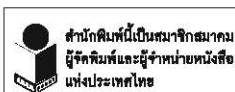
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@setapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : setapornbooks.editor@gmail.com

www.setapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หนักกระดากสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน
พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักงานเป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำอุทิศ

“นมัสการแด่...พระอริยสงฆ์ผู้มีชาติสุดท้าย...พระผู้บำเพ็ญ
ธรรมะ ศีล สมาธิ ปัญญา กระทั่งบริสุทธิ์ผุดผ่อง มีบารมีแก่กล้า เป็น
เนื่อนาบุญของเหล่าพุทธบริษัท สืบต่อพุทธศาสนาอีกนานแสนนาน”

สติ คือ ความรู้สึกตัว รู้ทุกขณะจิตว่ากำลังทำอะไรอยู่
เพื่อให้หยั่งรู้ถึงการกระทำว่าผิดหรือถูก ควรหรือไม่ควร...

หากมีสติกำกับกาย วาจา ใจ อยู่ทุกขณะ

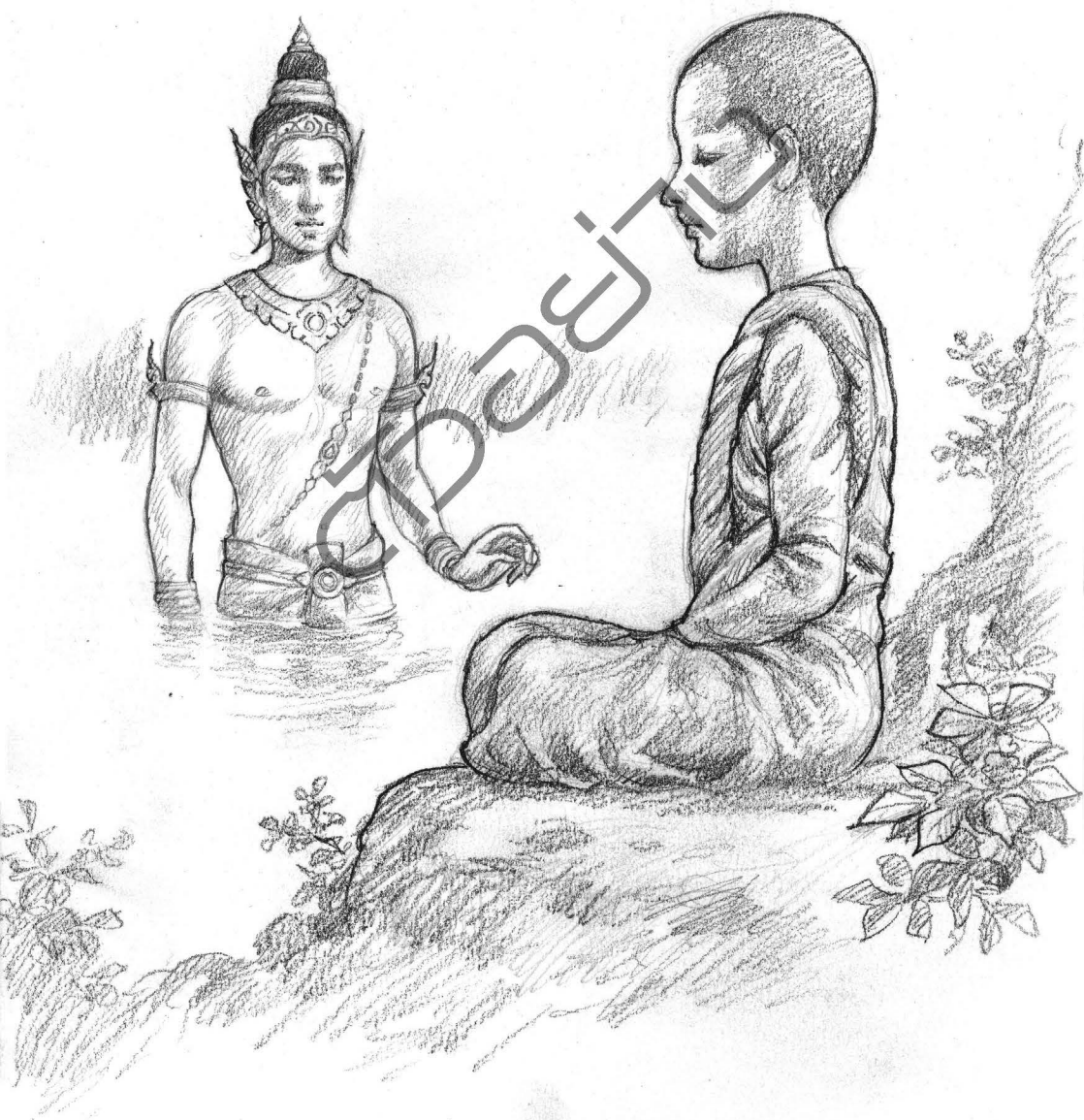
ย่อมเป็นผู้ที่ไม่ตกอยู่ในความประมาท

ข้อธรรมะที่พระอริยสงฆ์ฝากไว้ให้ผู้อ่านทุกท่าน

บริเวณปารมีรินติดแม่น้ำสายหนึ่ง มีแนวต้นไม้ร่มครึ้ม
ขนานยาวกับสายน้ำ ช้างเนินปลวกภายใต้เงาร่มไทรเย็นสบายนั้น มี
สามเณรรูปหนึ่งนั่งท่องบทสวดมนต์จากหนังสือ สวดมนต์เจ็ดตำนาน
บนขอนไม้อย่างมีสมาธิ เณรน้อยหลับตาท่องไปเรื่อยๆ ครั้นสะดุด
ตรงไหน ก็ลืมตาเหลือบมองหนังสือที่เปิดกางอยู่ในมือ แล้วหลับตา
ท่องกลับไปกลับมาสองสามเที่ยวจนจำได้ ค่อยลืมตามองบทสวด
มนต์แถวต่อไป จากนั้นก็ท่องต่อด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นและมีสมาธิ
โดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นสายน้ำที่ไหลผ่าน หรือสายลม
เย็นพัดไล้ดูบผิวน้ำจนเกิดระลอกคลื่นพลิวไหวงามตา

เณรน้อยท่องบทสวดมนต์อย่างมีสมาธิ เสียงใดๆ ปนห้าว
เพราะมีอายุสิบสี่ปี เริ่มแตกหนุ่มแล้ว แต่เนื่องจากเป็นผู้ครองผ้า
กาสาวพัสดร์ จึงดูมุ่งมั่นและแน่วแน่เกินวัย เณรน้อยหลับตาอีกครั้ง
แล้วเริ่มทบทวนบทสวดมนต์ตั้งแต่ต้นจนจบ คราวนี้ไม่ติดขัด และ
เพื่อให้เกิดความมั่นใจ จึงท่องซ้ำสามเที่ยว ก่อนที่รอยยิ้มจางๆ จะ
ปรากฏบนเสี้ยวปากแดงเรื่อขณะตาพริ้มหลับอยู่ แล้วทบทวนบทสวด

มนต์ที่เพิ่งท่องได้ให้แน่ใจอีกครั้ง

ณรน้อยไม่ได้สนใจบริเวณที่เกิดกระแส่น้ำวนลึกอย่างผิดปกติ หรือเรียกว่า ‘น้ำวนตาไก่’ ในแม่น้ำตรงหน้า ยังคงปิดเปลือกตา สบายาบทสวดมนต์ต่อไป จึงไม่เห็นชายคนหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมา อย่างประหลาดล้ำ เขานุ่งผ้าม่วงปักด้นทอง ทับด้วยโจงกระเบน ผ้าปักด้นทองอีกที เผยช่วงบนที่มีกล้ามเนื้อแกร่ง มือถือพระขรรค์ด้ามทองลวดลายเครือเถาอันวิจิตร หากไม่มีสังวาลสองสายพาดไขว้ทับบนอกกว้างนั้น ก็เรียกได้ว่าร่างกายท่อนบนเปล้าเปลือย ใบหน้ารูปไข่เรียววอลเนียน ตาคมได้คิ้วโก่งเหมือนคันศร รับกับจมูกโด่งพองาม ริมฝีปากอมนั้นราวจะยิ้มแยมเนืองนิตย์ ครั้นเขาก้าวพ้นดลิ่งขึ้นมา ก็เป็นเวลาที่ณรน้อยเปิดเปลือกตาขึ้นพอดี

ณรน้อยขยับตัวเล็กน้อย ตาคมได้คิ้วเกลี้ยงเกลาเพราะถูกโกนนั้น ทอดมองร่างบุรุษผู้อยู่ในชุดอันแปลกกว่าการนุ่งห่มของชาวบ้านในละแวกนี้ ณรน้อยนึกถึงเจ้าชายรูปงามในหนังสือนิทานแนวจักรๆ วงศ์ๆ ที่เคยอ่าน โดยเฉพาะทรงผมที่รวบเป็นมวยแน่น ล้อมรอบด้วยอัษฎมณีสะท้อนแสงวูบวับ การเคลื่อนไหวของเขาก็ดูเหมือนก้าวเท้าไม่แตะผิวดิน ขณะตรงมานั่งคุกเข่าพลงพนมมือขึ้น ณรน้อยขยี้ตามอง ไม่แน่ใจว่าตัวเองฝันไปหรือเปล่า

เสียงหัวเราะหึๆ ดังออกจากลำคอเขา ตามด้วยเสียงนุ่มหูดังพอให้ได้ยิน

“ณรน้อย...ไม่ได้ฝันไปหรอก”

“ทะ...ท่านเป็นใคร ขึ้นมานั่งบนขอนไม้นี้เถอะ”

ณรน้อยบอกพลงขยับกาย กิ่งไทรย้อยบนเนินปลวกพลั่วไหว บริเวณนั้นร่มเย็นและเงียบสงัด ไม่มีเสียงนกที่บินลงมาเก็บกินลูกไทร พวกมันเงียบกันได้ยังไง หรือเสียงท่องบทสวดมนต์ของณรน้อย

รบกวนพวกมันจนไม่กล้าลงมากินลูกไทรสุก แต่ทุกวันเณรน้อยก็ได้
อาศัยร่มไทรนี้ จนนกต่างๆ คั่นชินว่าไม่เป็นอันตราย แม้จะมีร่างเณร
น้อยนั่งอยู่ตรงนี้ พวกมันก็กล้าบินลงมากินลูกไทร

บรูซผู้มีความมั่งคั่งมาพบกับเจ้าชายในภาพวาดประกอบนิทาน
เก่าแก่ ชัยปัดตัวลูกแล้วนั่งบนขอนไม้ตามคำเชื้อเชิญ

“ต้องขอกัยเณรน้อย ที่นั่งเสมอกับผู้มีศีลบริสุทธิ์”

“ไม่เป็นไร นี้อยู่ในป่าริมแม่น้ำ ไม่ใช่บนกุฎิ เณรไม่ถือสา
หรอก” เณรน้อยบอก

นัยน์ตาเจิดจรัสของบรูซผู้มาด้วยความแปลกทั้งการแต่งกาย
และการปรากฏตัวจ้องเณรน้อย นับเป็นดวงตาแห่งความอบอุ่น ทำให้
เณรน้อยเกิดความชุ่มชื่นใจ และสมประสงค์สาวยตากลับไป ดังจะ
บอกเรื่องราวต่อกัน ทันใดนั้นเสียงดนตรีซึ่งน่าจะเป็นเสียงพิณแคน
ก็ดังขึ้น เณรน้อยยังอยู่ในอาการสงบ แม้วันนี้จะแตกต่างจากวันอื่นๆ
ก็ตาม

“ท่านยังไม่ได้บอกเณรเลยว่าเป็นใคร มาจากไหน” เณรน้อย
หลุดเสียงถามเหมือนอยู่ในห้วงแห่งความฝัน ฝันทั้งที่รอบกาย
สว่างไสวจากตะวันที่จรัสแสงลงมาอาบทั่วบริเวณให้เกิดความชุ่มร้อน
นี้หากไม่ได้ไถ่เย็นจากร่มไทร โฉนเลยจะนั่งคุยกันได้อย่างนี้

บรูซผู้ปรากฏกายอย่างลึกลับยังไม่ตอบคำถามเณรน้อยเสีย
ทีเดียว เขามองไปทางกุฎิหลวงพ่อที่ปรากฏเพียงหลังคาโผล่พ้นยอด
ไม้ ที่จริงก็ไม่ได้อยู่ไกล เพียงแต่ชุ่มชุ่มพุ่มไม้บดบังเท่านั้น

“ข้ามาจากภพภูมิอื่นที่ไม่มีใครรู้ นอกจากหลวงพ่อบุญเป็นอริย-
สงฆ์เท่านั้น ท่านทราบดีจากญาณอันแก่กล้าของท่านที่เหนือกว่า
ผู้คนธรรมดา”

เสียงเพลงพิณยังดังมาให้ได้ยิน ซึ่งดูเหมือนสะท้อนมาจาก

แม่น้ำ หลวงพ่อเคยพร่ำสอนไม่ให้ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง เสียงดนตรีที่ได้ยินจึงไม่ต่างไปจากเสียงนกไพรและสายลมพริ้วพริ้ว เณรน้อยฟังแล้วก็คิดว่าเหมือนเสียงจากธรรมชาติ

“ข้าศรัทธาการครองผ้ากาสาวพัสตร์ของเณรน้อย เพราะนับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ โฉนเณรน้อยจึงสละความสนุกสนานจากทางโลก ได้ด้วยวัยเพียงแค่นี้ ข้าอยากจะฟังจากปากของเณร ข้าทำอย่างเณรน้อยไม่ได้ ทั้งๆ ที่เฝ้าฟัง จึงรักษาได้เพียงศีลห้าเท่านั้น” เสียงเขาหายไปในลำคอรากับคนผิวดำอยู่ลึกๆ

เณรน้อยขยับริมฝีปากยิ้มละไม มองบุรุษแปลกหน้าราวกับจะให้กำลังใจ

“ท่านเป็นบุรุษ ข้ายังรูปร่าง มีอวัยวะครบบริบูรณ์ทุกอย่าง อายุก็อยู่ในวัยจะบวชพระได้ โฉนเลยจะครองผ้ากาสาวพัสตร์ไม่ได้”

เขาก็มองหน้าเณรน้อยริมฝีปากเหมือนกำลังคิดหนัก เณรน้อยรู้สึกไม่สบายใจ คิดว่าคำพูดของตนมีส่วนสร้างความสะเทือนใจให้เขาหรืออย่างไร

บุรุษแปลกหน้าเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับเณรน้อย แล้วพูดราวกับลงรู้ความในใจ

“ไม่มีอะไรสะกิดใจข้า เณรน้อยพูดถูกแล้ว แต่ยังงัดก็บวชพระไม่ได้ เณรน้อยเล่าให้ข้าฟังด้วยเถิด มันจะเป็นบุญกุศลกับข้า หากได้ฟังเรื่องเล่าของเณร”

เณรน้อยรู้สึกสะกิดใจ ชายผู้เฝ้าพูดแปลก เขาไม่มีวันที่จะบวชพระหรือเณรได้อย่างนั้นหรือ เณรน้อยรู้สึกงุน แต่ก็เก็บความรู้สึกสงสัยไว้ภายใน เขาอาจจะเป็นเจ้าชาย หรือชายตระกูลสูงส่ง ถ้าคิดจะบวชเรียนคงเป็นเรื่องลำบากหากบิดามารดาไม่อนุญาต เณรน้อยคิดเช่นนั้น ก่อนจะพูดขึ้น

“ท่านรักษาศีลห้าข้อได้บริสุทธิ์ก็นับว่าเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่แล้ว...” ตอนแรกเณรน้อยจะถามเขาเหมือนกันว่า เพราะเหตุใดจึงบวชพระหรือเณรไม่ได้ ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้ชายวัยผู้ใหญ่แล้ว แต่ครั้นคิดว่า เป็นเหตุผลส่วนตัวของเขา เณรน้อยเลยเก็บความอยากรู้เอาไว้ในใจ

“สำหรับเณรนั้น บวชด้วยศรัทธาในพุทธศาสนาเพื่อรักษาศีล อยางงดเว้นรังแกสัตว์ ไม่ต้องการบริโภคเนื้อสัตว์ เณรนั้นมารดาของเณรก็ไม่เห็นด้วย เพราะในครอบครัวก็มีมารดาและเณรเท่านั้น ครั้นเรียนจบประณมปลาย มารดาก็อยากให้เรียนต่อมัธยม แต่เณรอยากเรียนธรรมะ อยากบวชเรียนเพราะชอบชีวิตสงบ แต่ยังไม่มารดาก็ไม่ยอม เพราะมีลูกชายคนเดียว จึงอยากอยู่ใกล้ชิดกับลูก ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้น เณรก็คงไม่ได้บวช...” เณรน้อยหยุดพูดลมหายใจยาว ขณะสายตาดำจับอยู่บนผิวน้ำ แมลงปอหลายตัวบินฉวัดเฉวียนอยู่เหนือผิวน้ำ บางตัวก็เกาะนิ่งอยู่กับใบพืชน้ำจําพวกกกและหญ้า

นุรุชแปลกหน้ายังจ้องผิวน้ำเนียนนวลมีสง่าราศีของเณรน้อย แกวตบ่งบอกให้รู้ถึงความศรัทธาและความรักที่เณรน้อยมีอาจู้ได้

“เณรน้อยว่าอาศัยอยู่กับมารดาเพียงลำพัง...” ชายแปลกหน้าชะงัก สีหน้าดูครุ่นคิดเหมือนจะเกิดความเกรงใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจถาม

“เณรน้อยคงไม่ตำหนิ หากข้าจะถามว่า พ่อเณรน้อยจะไปไหนถึงไม่อยู่กับครอบครัว ทำไมปล่อยให้เณรน้อยกับมารดาอยู่กันตามลำพัง และข้าก็อยากจะได้รู้ว่าจะอะไรขึ้นกับเณรน้อย จึงตัดสินใจบวชเณร ปล่อยให้มารดาอยู่ตามลำพัง”

เณรน้อยมองแววตาอันอบอุ่นนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“เนรเกิดมาไม่เคยเห็นหน้าพ่อ ตามแม่ก็อ้างไม่ให้ความกระจ่าง ครั้นตามรุกหนักเข้าแม่อีกด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยว่า พ่อตายจากไปก่อนที่จะเนรจะเกิดเพียงไม่กี่เดือน เมื่อแม่บอกเช่นนี้ เนรก็ไม่อยากรื้อฟื้นให้แม่ทุกข์ใจ ส่วนสาเหตุที่ตัดสินใจบวชเนรนั้น มีอยู่วันหนึ่ง หลังจากโรงเรียนเลิก เนรกลับถึงบ้าน เพื่อนวัยเดียวกันในหมู่บ้านสามสี่คนก็มาชวนไปปักเบ็ดตอนเย็น โดยใช้ไส้เดือนเป็นเหยื่อ หลังจากปักเบ็ดเสร็จแล้ว ก็กลับมาพักที่กระท่อมปลายนา พุดคุยกันตามประสาเด็กๆ ตอนนั้นเรียนอยู่ชั้น ป. หก เป็นปีสุดท้ายในโรงเรียนระดับประถม เนรกับเพื่อนคุยกันเรื่องต่างๆ บางคนก็พูดว่าอยากได้ปลาตัวโตๆ จะได้นำไปเป็นอาหารของครอบครัว บางคนก็ว่าจะให้แม่เอาไปขาย”

“ข้าอยากให้เบ็ดทุกคันติดปลากินเหยื่อ จะได้เอาไปขายซื้อเสื้อกีฬาสิ”

เพื่อนคนนั้นไม่ทันพูดจบก็ถูกเพื่อนอีกคนขัดคอ

“เฮ้ย! จะมีเหรอ ปลาติดเบ็ดทุกคัน เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ก็... ข้าคิดของข้าอย่างนี้” เพื่อนเจ้าของความคิดเถียง

เนรน้อยหยุดมองบุรุษแปลกหน้าครู่หนึ่ง ครั้นเห็นเขาตั้งใจฟังจึงเล่าต่อ

“ส่วนเนรคิดต่างกับเพื่อนคนอื่นๆ คือไม่อยากให้ปลาติดเบ็ดของตน ถ้าเนรบอกเพื่อนดังนี้ พวกเขาจะต้องหัวเราะเยาะและว่าเนรบ้าแน่นอน มาปักเบ็ดทำไมไม่อยากให้ปลาติดเบ็ด”

เนรน้อยหยุดสวดลมหายใจลึก บุรุษแปลกหน้าจึงต้องฟังด้วยความสนใจ เนรน้อยจึงเล่าต่อ

“เฮ้ย! พวกเราไปยามเบ็ดกันเถอะ เดี่ยวจะค้าเสียก่อน” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มชวน

“ดีเหมือนกัน จะได้ถ่ายเหยื่อเบ็ดคันที่ถูกแมงตับเต่าหรือปูกิน
ถ่ายเหยื่อแล้วค่อยเข้าบ้าน”

เพื่อนคนที่เห็นด้วยหันมาทางเณรและต่อว่ากลายเป็น

“เทพทอง...ทำไมเอ็งไม่กระตือรือร้นเลย”

“ข้าไม่อยากให้ปลากินเบ็ด” เทพทองหรือเณรน้อยตอบ

เพื่อนทั้งสามคนหันมามองเทพทองเป็นตาเดียว รวากับเขา
กลายร่างเป็นสัตว์ประหลาด

“เอ็ง...พูดว่าอะไรนะ เมื่อครู่” เพื่อนคนเดิมถาม

“ข้าไม่อยากให้ปลากินเบ็ด” เทพทองย้ำประโยคเดิม

“เฮ้ย! ใสนี้พูดแปลกโง่ๆ แล้วเอ็งมาปักเบ็ดกับพวกข้าทำไม”

เทพทองเงียบ ไม่ตอบคำเพื่อน แต่คิดว่าเขาต้องเปล่าซึ่งไม่มี
ปลาลักตัวอยู่ในนั้นขึ้นมา จากนั้นเด็กชายที่มีใบหน้าคมคาย ผิว
พรรณผุดผ่อง น่ารักน่าเอ็นดู แปลกตาไปกว่าเด็กคนอื่น ก็สะพาย
ข้องเดินตามหลังเพื่อนๆ ไป ครั้นถึงคันนาที่ตนปักเบ็ดไว้จึงแยกไปดู
เพียงคันแรกเขาก็เห็นปลาตั้งสายเบ็ดพันรอบกอข้าวจนคันเบ็ดโค้ง
บางครั้งคันเบ็ดก็จมลงไปในน้ำจากแรงปลาดึงนั่นเอง

เย็นวันนั้น...ปลาติดเบ็ดเกือบทุกคัน ซึ่งนับเป็นเรื่อง
ประหลาด เทพทองปลดปลาใส่ข้อง ถ่ายเหยื่อเบ็ดแล้วปักไว้ที่เดิม
ข้องหนักจึงจนสายตึง เด็กชายรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงบ่น บ้าง
คร่ำครวญขณะสะพายข้องเพื่อจะตรงไปที่กระท่อม เพราะทุกคนนัด
พบกันที่นั่นอีกครั้งหลังจากดูเบ็ดของตนแล้ว

“โอ๊ย...ข้าปวดปากเหลือเกิน”

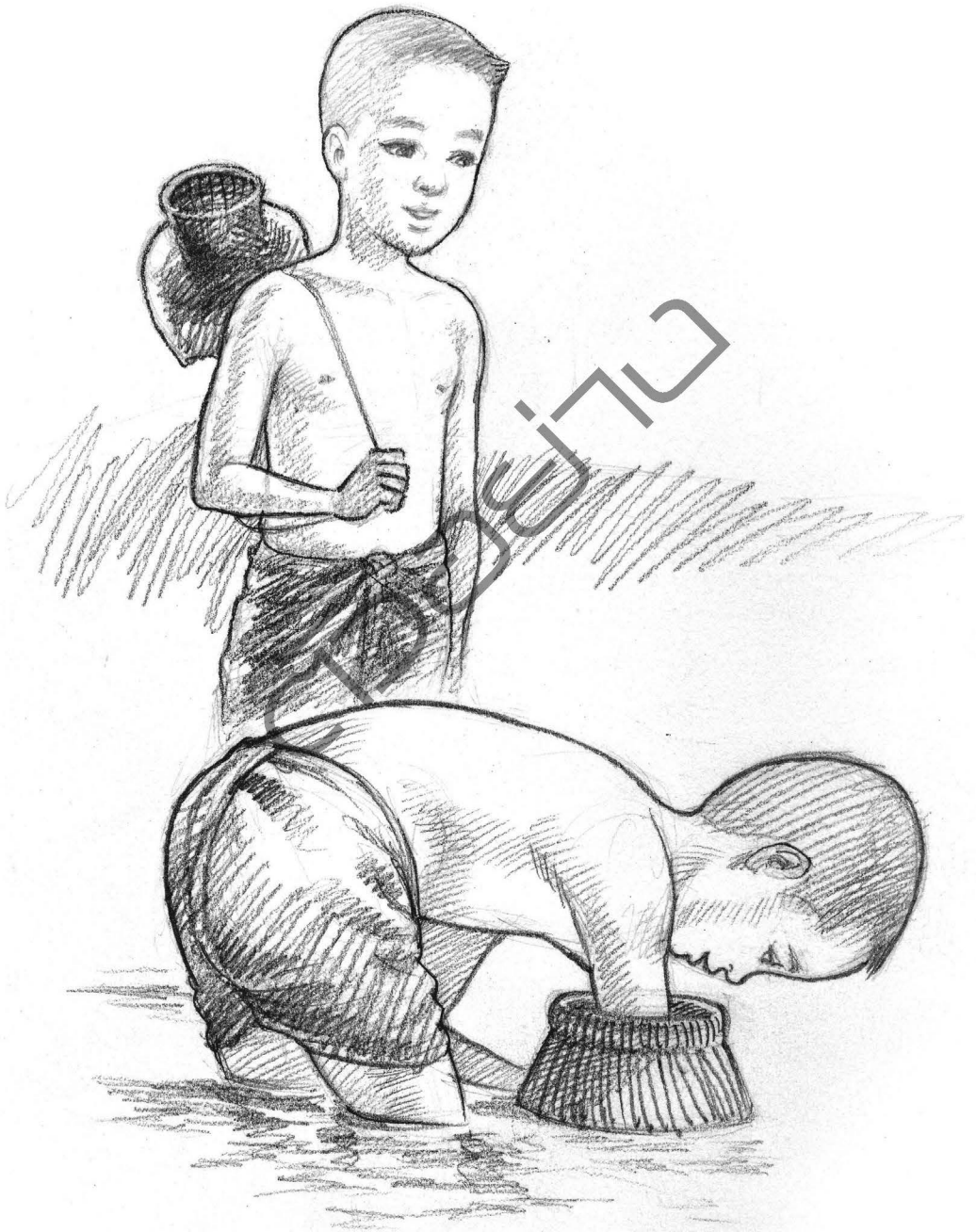
“ข้าก็เหมือนกัน เบ็ดแทงทะลุเหงือก ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน”

“ข้าไม่น่าหลงกินเหยื่อนั้นเลย ต้องพลัดพราจากพี่น้อง ลูก
เมียจะเป็นตายอย่างไรก็ไม่รู้”

“นั่นสิ ข้าไม่เฝ้าระวังเหยื่อนั้นจะมีเบ็ดเสียบอยู่ ส่วนข้าเป็นห่วง
ลูกๆ พวกเขายังเล็กอยู่เลย”

พุดจบแม่ปลาซ่อนในข้องก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“พวกเขายังเล็กมาก คงดูแลตัวเองไม่ได้ ไร้...ลูกทั้งครอกของ
ข้า เด็กพวกนี้ใจร้ายจริงๆ พวกเขาจะต้องได้รับกรรมที่เอาเบ็ดเกี่ยว
เหยื่อหลอกลวงให้ปลากิน”

เถรน้อยจึงหันหน้าดูรูปแปลงหน้าผู้มีผิวพรรณเหลืองละมุนตา
เขาช่างมีผิวพรรณสวยราวกับฉาบทาด้วยทอง...

“เถรน้อยได้ยินเสียงโอดครวญจากปลาในข้องอย่างนั้นหรือ”

“ถูกแล้ว เถรได้ยินพวกมันคร่ำครวญ เสียงปน บ้างสาบแช่ง
แต่ก็ยังสะพ่ายข้องฟังเสียงนั้นจนไปถึงกระท่อมที่พวกเพื่อนๆ คอย
อยู่”

“เถรน้อยไม่นึกกลัวหรือ เมื่อได้ยินเสียงปลาพูดภาษาคน”

“ก็...กลัวเหมือนกัน แต่ใจอยากรู้อยากเห็น ต้องข่มความกลัว
จนไปถึงกระท่อม”

เพื่อนทั้งสามดูเบ็ดเสร็จก่อน เมื่อเห็นเทพทองสะพ่ายข้องสาย
ตึงมา ก็พากันร้องถาม

“เฮ้! เทพทองได้ปลาเยอะมั๊ย” คนหนึ่งร้องถามมาก่อน

“ได้เกือบเต็มข้อง” เทพทองบอกเพื่อน

“เฮ้ย! ชีไม้หรือเปล่า ชีได้สัตว์เท่านั้นเอง” คนหนึ่งบอก

เทพทองไม่พูด แต่ปลดข้องจากไหล่วางบนกระท่อม เพื่อนคน
หนึ่งเปิดฝาข้องชะโงกมอง เพื่อนอีกสองคนจึงทำอย่างนั้นบ้าง

“จริงวะ! ไอ้เทพทองมันได้ปลาเกือบเต็มข้อง ดูไอ้ช่อนตัวนั้นสิ
เกือบสามกิโลได้มั้ง”

เจ้าคนแรกร้องขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น เมื่อเหลือบมองเจ้าของ
ปลา ก็เห็นทำหน้าเฉยเมยเหมือนไม่ยินดีในร้าย

“เทพ...เอ็งไม่ดีใจหรือที่ได้ปลาตัวใหญ่ๆ ทั้งปลาตุกปลาช่อน”

เทพทองส่ายหน้า ก่อนจะพูดขึ้นอย่างทีทุกคนคาดไม่ถึง

“ข้าจะปล่อยปลาพวกนี้ พวกเอ็งฟังสิ...มันคร่ำครวญถึงลูก ถึง
พ่อแม่พี่น้องของมัน”

เด็กชายทั้งสามทำหน้างุนงง เจ้าคนหนึ่งพูดขึ้น

“เทพ...เอ็งพูดอะไร ปลาที่ไหนจะพูดภาษาคนได้”

“เอ็งก็ฟังดูดีๆ สิ โดยเฉพาะปลาซ่อนตัวโต มันทั้งคร่ำครวญ และร้องให้คิดถึงลูกของมัน”

เพื่อนทั้งสามจ้องหน้าเทพทองเหมือนเขากลายเป็นสัตว์ประหลาด ทว่าเทพทองยิ้มให้ทุกคน ก่อนจะหันมาทางช่องปลาของตน เมื่อได้ยินเสียงแม่ปลาซ่อนพุดขึ้น

“เจ้าเด็กน้อยผู้ใจบุญ ปล่อยเข้าไปหาลูกๆ เกิด ลูกข้ายังเล็กนัก พวกเขาดูแลตัวเองไม่ได้ ถ้าพวกเขาขาดแม่ดูแล ก็จะตกเป็นเหยื่อของงูเงี้ยวและพวกปลาใหญ่หมดแน่”

“แม่ปลาซ่อน ข้าจะปล่อยเจ้ากลับไปหาลูกๆ ปลาตัวอื่นๆ ข้าก็จะปล่อยพร้อมกันเดี๋ยวนี้ละ”

เทพทองยกช่องปลาลงจากกระท่อม ขณะที่เพื่อนร้องตาม

“เฮ้ย! ไอ้เทพทองมันเป็นบ้าไปแล้ว มันพูดกับปลา”

เทพทองไม่สนใจ ถือช่องเดินไปยังมุมคันทนาที่มีต้นข้าวและน้ำเต็มปริ่ม แล้วนั่งลงพลงเปิดฝาช่อง เอียงปากช่องให้ปลาเหล่านั้นค่อยๆ ไหลลงสู่ในนาที่มีต้นข้าวเขียวข่ม

“แม่ปลาซ่อนกลับไปหาลูกๆ ของเจ้าเถอะ ป่านนี้คงรอเจ้าอยู่ พวกปลาตุ๊กก็ไปหาพี่น้อง ข้าให้อิสระแก่พวกเจ้าแล้ว ขอให้ดูแลตัวเองให้ปลอดภัย โชคดีนะ”

ขณะปลาค่อยๆ ไหลออกจากช่อง เพื่อนทั้งสามก็วิ่งมาหมายจะแย่งช่องในมือของเทพทอง

“ไอ้เทพ เอ็งจะบ้าไปแล้วหรือ ปักเบ็ดได้ปลาแล้วปล่อย เอามาให้ข้า”

เพื่อนคนนั้นพยายามแย่งช่องจากมือเทพทอง

“ใช่...ไอ้บ้าแน่ๆ ปลาที่ไหนพูดภาษาคน”

อีกคนหนึ่งก็พูดบ้าง “ไอ้เทพบ้าแน่ๆ มันพูดกับปลาไม่รู้เรื่อง”

เทพทองไม่ใส่ใจ เมื่อเห็นเพื่อนจะแย่งเอาปลาไป เขาก็คว้าปากช่องลงกับน้ำในนา ปลาที่เหลือยู่จึงทะลักลงสู่ผืนน้ำ วายหนีไปทันที เด็กทั้งสามคิดว่าตามก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ไอ้บ้าประสาทกิน ได้ปลาแล้วปล่อย”

“ข้าเสียตายไอ้ช้อนตัวนั้นเหลือเกิน”

เพื่อนๆ ทำหน้าเสียตาย ส่วนเทพทองยืรับคำดูหมิ่นดูแคลนจากเพื่อน ยืรับบุญกุศลที่ตนเองตัดสินใจทำอย่างที่เพื่อนๆ ไม่อาจเข้าใจ

“ปลาของพวกเอ็งก็ควรปล่อยมันไป ฟังสิ มันร้องขอชีวิต น้าเวทนา”

เทพทองบอกเพื่อนทั้งสามเมื่อกลับมายังกระท่อม

“พวกข้าไม่บ้าอย่างเอ็งนี่” เพื่อนคนหนึ่งกระซอกเสียงอย่างไม่พอใจ

“ถ้าข้ามีเงิน จะซื้อปลาพวกเอ็งมาปล่อยเอาบุญ” เทพทองบอกอย่างไม่ถือสาคำว่ากล่าวของเพื่อน

“เอ็งมันไอ้ตัวช่วย รู้ไม่ชวนเอ็งมาปักเบ็ดด้วยหรอก”

“ใช่...มันทำยังงี้ไม่รู้ว่าจะได้ปลาอีกหรือเปล่า” คนหนึ่งบ่น

“ถ้าพวกเอ็งว่าข้าเป็นตัวช่วย ข้ากลับบ้านก่อนละ พุดไปพวกเอ็งก็ไม่มีวันเชื่อ”

เทพทองบอกเพื่อนทั้งสาม แล้วรีบเดินออกจากกระท่อมตรงเข้าหมู่บ้าน ท่ามกลางความมืดที่มีเสียงน้ำไหลล้นคันนาดังจ๊อกแจ๊กกบเขียดส่งเสียงร้องเร่ร่อน หิ่งห้อยปล่อยแสงวับแวมอยู่สูงระดับปลาไม่ เขาได้ยินเสียงโหยเยาะหยันของเพื่อนดังตามหลังมา

“ไป...ไปเลยไอ้เทพบ้า ได้ปลาแล้วปล่อย มีที่ไหนปลาพุดได้”

“ใช่...ใช่ไปเลยพวกเรา คนบ้า”

บุรุษรูปงามสบตาเณรน้อยผู้มีความงดงามด้วยจริยาวัตรการถือศีลได้บริสุทธิ์ แม้จะมีอายุเพียงสิบกว่าปี ก่อนจะยื่นมือไปสัมผัสขาเณรน้อยพร้อมกล่าว

“ผู้มีศีลบริสุทธิ์ย่อมเปล่งประกายงามแม้ด้านวรรณะ นับเป็นบุญของข้าที่ได้พบได้เจอจาด้วย ข้าไม่เสียตายนเวลาเลยที่ได้ฟังเรื่องเล่าจากเณรน้อย”

“ถ้าท่านได้สัมผัสกับหลวงพ่อผู้เป็นอาจารย์ของเณร ท่านจะเกิดความศรัทธาด้วยทางอันเป็นบุญ ใจของท่านจะสว่างไสวด้วยปัญญา”

“นั่นคือความปรารถนาของข้า สักวันหนึ่งคงมีโอกาสนมัสการท่าน เพียงข้าได้สัมผัสกับเณรน้อยผู้เป็นศิษย์ ยังได้รับแสงสว่างแห่งปัญญามากมายเพียงนี้ เณรน้อยยังมีเรื่องเล่าอะไรที่จะเพิ่มพูนปัญญาของข้าได้บ้าง”

เณรน้อยระบายยิ้มน้อยๆ บนริมฝีปากแดงเรื่อ ดวงตาสีนิลจรัสแสงแห่งความสุขทางใจ แวดตาอ่อนโยนขณะจ้องนกกกระเด็น ปีกสีครามน้ำเงินเปล่งประกายท่ามกลางแสงแดดยามบ่าย บุรุษรูปงามผู้ปรากฏตัวราวล่องลอยมากับสายลมมองตามสายตาของเณรน้อยเห็นนกกกระเด็นตัวนั้นจับนิ่งอยู่บนกิ่งไม้เล็กๆ ขนสีน้ำตาลตรงอกตัดกับสีขนปีกเลื่อมพรายน้ำเงินระยับ จะอย่ปากแหลมยาวของมันเตรียมพร้อมทำหน้าที่หากปีกพาร่างเผลอจับปลาขึ้นไปกิน มันต้องใช้เวลารอจังหวะด้วยความอดทนกว่าจะประสบความสำเร็จกับอาหารแม้จะเป็นเพียงปลาขีตัวเล็กๆ สักตัวหนึ่ง

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความดีต้องใช้เวลา มีความพากเพียรจึงเกิดผลสำเร็จ”

บุรุษแปลกหน้าเอ่ย “เจ้านกกระเด็นควรจะได้อาหารกินประทังชีวิต แม้ปลาชีวิตัวอ้วนอ้วนที่ชีวิตหาไม่แล้ว”

จบคำ...บุรุษรูปงามก็ขึ้นไปตีผิวน้ำเบื้องหน้านกกระเด็นตัวนั้น พลันปรากฏปลาชีวิตัวหายท้องเกล็ดขาวพราวลอยมาตามน้ำ

“ปลาตายย่อมไม่ว่ายทวนน้ำ” เณรน้อยกล่าว

“ใช่...ปลาตายเท่านั้นที่ลอยตามน้ำ”

ขาดคำคู่สนทนา นกกระเด็นก็กางปีกทิ้งตัวลงเหนือผิวน้ำอย่างรวดเร็ว จะงอยปากของมันทำหน้าที่ได้ทันการ มันบินกลับคอนเก่า พร้อมปลาชีวิตัวอ้วนในจะงอยปาก เพียงครู่เดียวนกกระเด็นก็ขยอกปลาชีวิตัวนั้นลงท้อง แล้วเกาะคอนเล็งผิวน้ำรอคอยอาหารของมันต่อไป

“เจ้านกกระเด็น เมื่อมันได้อาหารแล้ว มันคงอิ่มท้อง สบายท้อง เพราะมีอาหารซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการมีชีวิตของมัน แต่เณรกลับได้รับความทุกข์ทรมานหลังจากกินอาหารอันมีข้าว ปู ปลา เนื้อ เป็ด และไก่ลงไป แม้บางวันจะมีเพียงผักต้ม น้ำพริกปลาป่นก็มีอาการอาเจียน จนแม่ตักใจร้อนใจพาไปหาหมอ...”

เณรน้อยหยุดพูดลมหายใจลึก เปิดโอกาสให้บุรุษแปลกหน้ารูปงามซักถาม เพราะอยากได้คำตอบอันกระจ่าง

“เณรน้อยมีอาการอย่างไรหรือ หลังจากอิ่มอาหารแต่ละมื้อ”

“นับแต่วันที่ได้ปีกเบ็ดได้ปลามากมาย ฟังภาษาปลาพูดรู้เรื่องเหมือนเราคุยกัน เณรก็กินอาหารที่มีเลือดเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย มันเกิดอาการมวนท้อง ขอโหะเถอะ...”

เณรน้อยชะงักการเล่าไปครู่หนึ่ง

“เณรต้องโก่งคออาเจียนอาหารที่กินออกมาจนแทบไม่มีอะไรค้างในท้อง อาหารมื้อใดก็เป็นอยู่อย่างนั้นหากกินเนื้อสัตว์ปะปนลง

ไป จนรู้สึกกลัว ไม่อยากกินอาหาร แต่ครั้นท้องว่างกลับรู้สึกสบาย ร่างกายก็ไม่ซบผอมเกินไป แต่คนไม่สบายใจคือแม่ ความรักลูกของแม่คงฝังดูดยาไม่ได้แน่ เมื่อเห็นคนเป็นลูกกินข้าวปลาไม่ได้ แม่พาไปหาหมอที่โรงพยาบาล เล่าอาการให้หมอฟัง หมอตรวจวินิจฉัยโรค บอกว่าเป็นโรคกระเพาะ จัดยาให้กินก่อนอาหาร หลังอาหาร”

...

หลังกลับจากไปหาหมอที่โรงพยาบาล ครูพิมพ์พรเอาใจใส่ต่อการกินอาหารของลูกชายคนเดียวโดยให้กินตรงเวลา จะคอยกำชับ เทพทอง ด้วยเกรงลูกจะเป็นโรคกระเพาะเรื้อรัง

“เทพทอง ลูกต้องกินอาหารให้ตรงเวลานะ แม่เตรียมไว้ในครัว เพียงพอ วันนี้แม่ต้มยำปลาช่อนร้อนๆ เออ...ก่อนกินข้าวลูกต้องกินยาก่อนอาหาร เมื่ออิ่มแล้วอย่าลืมกินยาหลังอาหารตามที่หมอบอกนะ” แม่กำชับกำชาแล้วจึงไปทำงาน

เทพทองสงสารแม่ ท่านต้องทำงานหาเลี้ยงลูกตามลำพัง เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน แต่ครูพิมพ์พรโชคดีที่มีลูกชายบอบง่าย สอนง่าย เทพทองทำตัวเป็นลูกที่แม่บอกสอนได้ เขาไม่เคยทำตัวเกรงให้แม่หนักใจ หลังจากยายเสียชีวิตเพราะความชราเมื่อปีที่แล้ว ครอบครัวนี้ก็อยู่กันสองคนแม่ลูก ณ บ้านใต้ถุนสูงริมแม่น้ำสายนี้ตามลำพัง

“ครับแม่...เทพจะกินยาตามหมอบอก” เทพทองยืนยันให้แม่สบายใจ

แม่ไม่รู้หรอกว่าต้มยำปลาช่อนที่ตัวเองบรรจุปรุงสุกฝีมือ หลังจากเทพทองกินเข้าไปแล้วก็มีอาการปั่นป่วนในท้อง จนต้องอาเจียนทั้งอาหารและยาก่อน-หลังอาหารออกมากระทั่งท้องเบาโหวง แล้วอาการปั่นป่วนในท้องก็หายเป็นปกติทั้ง วิธีที่จะทำให้แม่สบายใจ

หากอาหารมือโตปรงด้วยเลือดเนื้อของสัตว์ หลังจากเทพทองกินเข้าไปแล้ว เขาต้องแอบไปอาเจียนไม่ให้แม่เห็นและไม่ให้ได้ยินเสียง ด้วยเกรงแม่จะวิตกทุกซักรือนกับอาการของเขา แล้วเทพทองก็กินข้าวเปล่าๆ หรือบางวันเขาก็กินข้าวกับผักพริกผง แต่ที่น่าประหลาด หลังกินข้าวแล้ว เขาไม่มีอาการอย่างที่เคยเป็นเลย

ในวันหยุดที่แม่ไม่ต้องไปสอนหนังสือ และเทพทองไม่ได้ไปโรงเรียน แม่อยากให้เป็นวันพิเศษสำหรับครอบครัว จึงซื้อมอเตอร์ไซด์ไปตลาดแต่เช้า แล้วกลับมาพร้อมผักผลไม้ เนื้อหมู และเครื่องในหมู พร้อมเครื่องปรุง

“เทพ...วันนี้มีเวลา แม่จะทำลาบหมูให้กิน”

แม่บอกเท่านั้นก็เข้าครัว ไม่นานเสียงสับเนื้อหมูบนเขียงก็ดังขึ้น เทพทองรดน้ำต้นไม้ที่ปลูกเรียงรายอยู่ในกระถาง และยังมีดอกไม้หลายแปลงในบริเวณบ้าน แม่ชอบปลูกดอกไม้ชนิดต่างๆ จำพวกมะลิ พุดซ้อน ดาวเรือง บานชื่น โดยจะเก็บดอกไม้บูชาพระ และเก็บถวายเป็นพุทธบูชาคนมาบิณฑบาตหน้าบ้านในตอนเช้า แม่ชอบปลูกต้นไม้ แต่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์

“พวกเปิด ไก่ หมา แมว เราต้องมีเวลาเอาใจใส่ดูแล เมื่อจิตผูกพัน หากมันป่วยเจ็บตายไปก็ไม่สบายใจ เราเลี้ยงต้นไม้ดีกว่า ดูดอกไม้ใบของมันขึ้นตาชื่นใจ” แม่บอกเหตุผลที่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์กับเทพทอง เด็กชายจึงรักการปลูกต้นไม้ดอกไม้เหมือนแม่

“คนรักต้นไม้ เทวดา นางฟ้าท่านก็ให้พร มีความสุข เพราะยามค่ำคืนเหล่าเทพจะลงมาชื่นชมบ้านที่มีดอกไม้ ต้นไม้สวย และบริเวณบ้านสะอาดสะอาด่าน เทพเหล่านั้นลงมาชื่นชม ประสาทรให้เจ้าของบ้านพบแต่ความสุขสดชื่นดังดอกไม้บาน” แม่บอกเทพทอง

เทพทองรดน้ำต้นไม้เสร็จ กลับลาบหมูก็ไชยมา พิมพรเรียก

ลูกชายดังมาจากครัว

“เทพ...รดน้ำต้นไม้อาบน้ำอาบทำแล้วมากินข้าวเย็นนะลูก แม่จะคอย”

“ครับแม่ เทพรดน้ำต้นไม้เสร็จพอดี”

เทพทองรับคำแล้วปิดก๊อกน้ำเก็บม้วนสายยาง ก่อนจะกลับขึ้นเรือน ถัดผ้าเช็ดตัวลงไปอาบน้ำในห้องน้ำแทนการลงว่ายน้ำในแม่น้ำดังทุกวัน เพราะไม่อยากให้แม่คอยนาน เขาชำระร่างกายหอมกรุ่นด้วยสบู่หอม หยดน้ำยังเกาะพราวตามลำตัว ใช้ผ้าเช็ดตัวขนนุ่มซับเบาๆ จนแห้งดี แล้วนุ่งผ้าเช็ดตัวเดินออกจากห้องน้ำ เหลือบมองแสงตะวันตกทาบทาบน้ำยามเย็นเป็นสีทองระยับ สายลมพลิ้วไล่ผิวน้ำเป็นระลอกคลื่นงามตา

เพียงชั่วครู่เทพทองก็อยู่ในชุดกางเกงวอร์ม เสื้อยืดคอกกลม นั่งกินข้าวกับมารดาหน้าเรือนครัว

“แม่ปรุงสุกฝีมือเลยนะเทพ” พิมพรบอกลูกชาย

เทพทองยิ้มให้แม่ทั้งที่รู้สึกวิตก แต่เพื่อความพอใจของผู้เป็นแม่ เด็กหนุ่มจึงบอก

“เทพคงกินข้าวได้สองจานแน่ๆ เพราะฝีมือทำอาหารของแม่สุดอร่อย”

เขาดักกลาบทมุขของแม่มาใส่จานข้าวสวยอุ่นไฉหอมกรุ่น หยิบถั่วฝักยาวสดๆ เป็นผักเคียง แต่ข้าวยังไม่ทันหมดจาน เทพทองก็เกิดอาการปั่นป่วนในท้อง เขาพยายามอดทนสะกดคลื่น แต่อาการคลื่นเหียนนั้นรุนแรงจนเด็กหนุ่มวางช้อนในมือ รีบยื่นหน้าออกไปให้อาหารที่กลืนเข้าไปพุ่งออกมา

พิมพรเห็นอาการลูกชายก็ตกใจ ร้องถามเสียงดัง

“เทพเป็นยังงี้บ้างลูก” แม่ลูบหลังให้ลูกชาย เสียงเทพทอง

อาเจียนอาหารออกมาตั้งล้น โกงคจนหน้าดำหน้าแดง ทำให้คนเป็น
แม่มีสีหน้าวิตก ครั้นอาการเบาลง พิมพรจึงยื่นขันน้ำให้ลูกพลางบอก

“เอาน้ำบ้วนปากซะลูก”

เทพทองรับขันมาอมน้ำล้างปากคอก่อนจะบ้วนทิ้ง เขาทำอยู่
สองสามครั้งจึงหันมายิ้มให้ผู้เป็นมารดา

“เทพไม่เป็นอะไรหรอกครับ แม่กินข้าวต่อเถอะ” เด็กหนุ่มไม่
อยากให้มารดาเป็นกังวล

คนเป็นแม่ยังจ้องมองเขาด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“เทพกินข้าวคลุกน้ำพริกกะเกลือดีกว่า”

เทพทองหาสิ่งที่ต้องการจากในครัว แล้วกลับมาั่งกินข้าวตาม

เดิม

“เทพกินยังงี้ได้ครับแม่”

“แล้วลูกไม่อาเจียน?”

“ครับ” เทพทองตอบสั้นๆ

พิมพรมองลูกชายด้วยความรู้สึกงุนใจ

บุรุษรูปงามแต่งกายคล้ายเจ้าชาย โอรสแห่งกษัตริย์
โบราณขยับตัวก่อนพูด

“เส้นทางบุญของเณรน้อยเริ่มปรากฏตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว
สวรรค์บัญชาให้บริโภคอาหารที่เป็นมังสวิรัต จึงไม่เกิดอาการทรมาน
อย่างตอนที่เณรกินเนื้อสัตว์”

“หลวงพ่อกับอกกับโยมแม่เช่นนั้น ตั้งแต่นั้นมาโยมแม่จึงทำ
อาหารมังสวิรัตให้กิน อาการเหมือนเป็นโรคกระเพาะก็หายไป”

แล้วบุรุษรูปงามก็ได้ทราบเรื่องราวจากปากของเณรน้อยต่อ

...

ทุกเช้าวันเสาร์-อาทิตย์ ครูพิมพ์รุลูกขึ้นหุงข้าว ทำอาหาร
มังสวิรัต ตักบาตรหลวงพ่อเช่นเคย เช้านี้หล่อนทำซุบมะเขือยาว
เครื่องปรุงรสมีเพียงเกลือ พริกป่น โขลกกับกระเทียม ถั่วลิสง เต็ม
น้ำตาล บีบน้ำมะนาว ออกเปรี้ยวหวานเล็กน้อย

หลวงพ่อเป็นพระนักวิปัสสนากัมมัฏฐาน ปลีกวิเวกอยู่ในวัด
ป่าเล็กๆ ท้ายหมู่บ้าน

เข้านั้นเทพทองก็ตื่นขึ้นมาช่วยแม่ทำอาหาร เขาเป็นลูกมือให้แม่ได้เป็นอย่างดี การดักบาตรในวันหยุดกับแม่เป็นสิ่งที่เทพทองปฏิบัติมามิได้ขาด

“หลวงพ่อเจ้าคะ เทพทองเป็นโรคกระเพาะหรือเปล่า หลังจากกินอาหารแล้วจะอาเจียนทุกครั้ง พาไปหาหมออาการก็ไม่ดีขึ้น”

หลังจากดักบาตรหลวงพ่อแล้ว ครูพิมพ์รถามท่านเป็นเชิงปรึกษา

หลวงพ่อเผยหน้าขึ้นแล้วยิ้มมุมปากเล็กน้อย ความมีเมตตาฉายออกมาทางแววตาของท่านเนื่องในศรัทธา

“หลังจากโยมทำอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ให้เทพทองกินไฉนโยม”

ครูพิมพ์รมีท่าทางตกใจ หลวงพ่อบอกท่านทราบได้อย่างไร

“ใช่เจ้าคะ ทุกครั้งที่กินอาหารมีเนื้อสัตว์เขาจะอาเจียนอย่างรุนแรง ตัวนี้สันใสทำร้ายจะขาดใจ ดิฉันพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล หมอให้ยาแก้โรคกระเพาะมากินก่อนและหลังอาหาร อาการก็เหมือนเดิม แต่พอเทพทองกินข้าวคลุกเกลือกกับพริกป่น กลับไม่เป็นอะไร ไม่เกิดอาการคลื่นเหียนอาเจียนเหมือนกินอาหารมีเนื้อสัตว์”

หลวงพ่อบอกเทพทอง ก่อนเปรยขึ้นเนิบช้า

“ต่อไปโยมครูก็ทำอาหารมังสวิรัตให้เทพทองกิน เหมือนทำใส่บาตรให้หลวงพ่อนี้แหละ เทพทองไม่เหมือนเด็กทั่วๆ ไปหรอกนะ นี่หลวงพ่อบอกได้เลย หลังเรียนจบประณมเขาจะขอบวชนั่น โยมครูจะอนุญาตหรือเปล่า”

หลวงพ่อบอจบประโยคด้วยคำถาม ซึ่งครูพิมพ์รให้คำตอบด้วยความลำบากใจ

“ลูกชายได้บวช ไม่ว่าจะบวชเป็นเณรหรือเป็นพระก็นับว่าเป็น

บุญกุศลต่อพ่อแม่ แต่ดิฉันมีเขาคนเดียว ชีวิตไม่เหงาหงอยเกินไป
ก็เพราะมีเขา ดิฉันอยากให้ลูกเรียนสูงๆ เจ้าค่ะหลวงพ่”

หลวงพ่ยิ้ม ก่อนพูดเบาๆ “แต่ทุกชีวิตเป็นไปตามกฎแห่ง
กรรม”

พระภิกษุชราผู้สำรวจมพูดเท่านั้นก็เดินจากไป เพื่อโปรดเวไนย-
สัตว์ของท่าน

...

บุรุษแปลกหน้ารูปงามพนมมือไหว้ท่วมศีรษะ

“ข้าขออนุโมทนากับการบวชของเณร แต่ยังมีความข้องใจอยู่
หลังจากเรียนจบชั้นประถมแล้ว ไฉนเณรจึงได้บวช ทั้งๆ ที่ฟังดูแล้ว
มารดาของเณรอยากให้เรียนในโรงเรียน เพื่อจะได้อยู่เป็นเพื่อน
มารดา”

เณรน้อยประสานสายตากับบุรุษแปลกหน้าครู่หนึ่ง ก่อนจะ
มองเลยไปยังใบไม้สีน้ำตาลที่หลุดหล่นจากกิ่งก้าน พลิกพลิว
เคี้ยวคว้างลอยตามกระแสลม ครันลอยต่ำก็พลันถูกสายลมพัดปลิว
สูงขึ้นอีกครั้ง

“ชีวิตคนเราก็ก่อนเหมือนใบไม้...” เณรน้อยกล่าว

บุรุษรูปงามมองตามสายตาคม ทว่ามีแววมืดตาปรานีต่อ
สรรพสิ่งรอบตัว

“แรกเริ่มใบไม้ก็แตกผลจากกิ่งเป็นใบสีเขียวอ่อนเล็กๆ แล้ว
ค่อยเจริญเป็นสีเขียวแก่เต็มใบ ทำหน้าที่ปรุงอาหารเลี้ยงกิ่งก้าน
ลำต้น ดอก ผล ยังประโยชน์ต่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย มีออกซิเจนหายใจ
เวลาผ่านไปใบค่อยๆ กลายเป็นสีเหลือง กระทั่งเป็นน้ำตาลแห้งกรอบ
ที่สุดก็จำต้องลากิ่งก้าน ลอยคว้างตามสายลม ซึ่งสุดท้ายจะถูกพัดไป
ณ จุดใด กำหนดเองไม่ได้ อย่างใบไม้...”

เณรน้อยพยักพยิดเป็นเชิงบอกให้บุรุษรูปงามมองตาม

“มันตกลงน้ำ ก็ถูกสายน้ำพัดพาไป ในที่สุดก็เ็นเปื่อยกลายเป็นดิน ชีวิตคนประกอบด้วยธาตุทั้งสี่คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ มันต้องกลับสู่สภาพเดิมอย่างนั้น เมื่อการแตกดับแห่งวิญญาณมาถึงอย่างไม่คาดฝัน พอเณรเรียนจบชั้นประถม โยมแม่ก็พาไปสมัครเรียนต่อชั้นมัธยม บ่ายวันนั้นกลับถึงบ้าน เณรมีอาการตัวร้อนไข้ขึ้นสูงจนชักตาเหลว ปากบิดเบี้ยว โยมแม่พาไปหาหมอนอนโรงพยาบาลหลายวัน แต่อาการของเณรไม่ดีขึ้นเลย หมอวินิจฉัยว่าไม่เป็นโรคอะไร โยมแม่ต้องหอบหิ้วเณรกลับมาอนปวยอยู่ที่บ้าน รักษาด้วยยาสมุนไพรตามปากคำคนบอก แต่ก็ไม่เป็นผลดีกับเณรเลย เณรผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก บุญมีเหมือนกรรมบัง เพราะระหว่างเณรอนปวยอยู่นั้นโยมแม่ไม่ได้นึกถึงหลวงพ่อเลย”

...

จนกระทั่งในตอนเช้าวันหนึ่ง

หลวงพ่อกับภิกษุสามเณรไปรดสัจด้วยเศวตฉัตร เข้านี้ครูพิมพ์พรลุกขึ้นหุงข้าวและรดกับาตรหน้าบ้าน

“โยมครู หลายวันแล้วหลวงพ่อก็ไม่เห็นใส่บาตร ทั้งเจ้าเทพทองก็พลอยหายหน้าไปด้วย” หลวงพ่อกถามหลังจากครูพิมพ์พรตักบาตรเรียบร้อยแล้ว

ครูพิมพ์พรมีอาการตาช้ำแดงขึ้นมาทันที

“ดิฉันไม่ได้อยู่บ้านเจ้าคะหลวงพ่อ เทพทองป่วยปัจจุบันพันคว่น หลังจากไปสมัครเรียนต่อ ดิฉันพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล หมอให้นอนพักรักษาที่นั่นเป็นสัปดาห์ แต่อาการไม่ดีขึ้นเลย...” ครูพิมพ์พรบอกปนเสียงสะอื้น “เทพทองกินข้าวไม่ได้ ตอนนีผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก” คนเป็นแม่สะอื้นพลางปาดน้ำตา

“ดิฉันลืมหลวงพ่อก่อนไปถนัด ขอนิมนต์หลวงพ่อดูสักครู่เถิด ถ้าเทพทองหายป่วยแล้วเขายากจะบวชเณร ดิฉันก็จะให้บวช ยกให้เป็นลูกหลวงพ่อเลยเจ้าค่ะ”

หลวงพ่อดูขึ้นไปที่เยี่ยมเทพทองบนบ้าน ครูพิมพ์พรปุ่สือให้ท่านนั่งใกล้ๆ ร่างผอมแห้งของเด็กหนุ่ม เขายกมือขึ้นไหว้หลวงพ่อด้วยอาการอ่อนแรง ลมหายใจแผ่วลงเมื่อเห็นหน้าหลวงพ่อ น้ำตาพลันเอ่อคลอขึ้นมา

“เทพทอง...หลวงพ่อนะลูก นี่แหละหนาพระท่านว่า ‘บุญมีแต่กรรมบัง’ ไม่เป็นไรแล้วลูก...ไม่เป็นไร” น้ำเสียงของท่านอ่อนโยน ท่านยื่นมือไปสัมผัสศีรษะของเด็กหนุ่ม ทำให้เทพทองรู้สึกเหมือนถูกดูแลเอาความเจ็บไข้ออกจากตัว อาการตะครันตะครอสิ้นหนวหายไป เป็นปลิดทิ้ง รู้สึกถึงความอบอุ่นชื่นใจ เกิดกำลังเรี่ยวแรงแทนความอ่อนเพลียขึ้นมาทันที

“โยมครู...หลวงพ่อบอกงานสักไบและช้อนด้วย”

ครูพิมพ์พรหายเข้าไปในครัวครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาพร้อมงานและช้อน แล้ววางลงตรงหน้าหลวงพ่อ

หลวงพ่อบีบตาบอดักข้าวใส่จานจนพูน แล้วยกงานข้าวขึ้นภาวนามนต์เบาๆ ครูพิมพ์พรพนมมือจ้องใบหน้าสงบนิ่งทว่ามีแววเมตตาของท่านด้วยจิตศรัทธา หลวงพ่อบีบพรวดลงบนจานข้าวสามครั้ง แล้วบอกเทพทอง

“เทพทอง...ลูกขึ้นกินข้าวลูก กินข้าวหมดจานนี้ก็หายป่วยเลย”

น้ำคำของท่านอ่อนโยน ครูพิมพ์พรพูดกับท่าน

“ถ้าเทพทองหายป่วยแล้ว ดิฉันยกให้เป็นลูกชายหลวงพ่อเลยเจ้าค่ะ”

เทพทองลุกขึ้น มีเรี่ยวแรงนั่งคุกเข่าก้มลงกราบท่านสามครั้ง

“หาย...หายแล้ว โรคภัยไม่มีในตัวเจ้าอีกแล้ว”

หลวงพ่ลูปศิระชะเขาก็ค้างพลางบอกให้กินข้าวในจาน แล้ว
ท่านก็ขอตัวลงจากบ้านเดินบิณฑบาตต่อไป...

...

ตะวันเคลื่อนคล้อยลง

“เณรได้บวชเพราะเหตุนี้”

เณรน้อยบอกพลางประสานสายตากับชายผู้ตั้งใจฟัง ด้วย
ความรู้สึกสงสัยที่เขาสนใจเรื่องราวของเณร แวดตาอ่อนโยนบ่งบอก
ถึงความรักอันอบอุ่นเชื่อมโยงถึงเณรน้อยอย่างประหลาดล้ำ

“ข้าขออนุโมทนากับการได้บวช จงหมั่นเพียรเจริญภาวนา เพื่อ
ศีลอันบริสุทธิ์นั้นเกิด” กล่าวจบบุรุษรูปงามก็ขยับกายพลางพูดต่อ
“วันนี้ข้ารบกวนเวลาท่องเที่ยวหนังสือของเณรมากไป”

“ท่านจะกลับแล้วหรือ เออ บ้านท่านอยู่ที่ไหน ดูแล้วไม่น่า
เป็นคนในหมู่บ้านนี้”

เณรน้อยถาม แต่ต้องรีบหลับตา เพราะเกิดแสงสว่างราวกับ
ดวงไฟมาเปล่งรัศมีจ้าบดบังสายตาในทันที จนร่างเณรน้อยผละ
ด้วยความตกใจ ยกมือปิดหน้าไม่ให้แสงเข้าตาอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นลืมตา
ขึ้นอีกครั้งก็ไม่ปรากฏร่างชายหนุ่มรูปงามเสียแล้ว เณรน้อยขยี้ตา
เบาๆ ปรับสายตาตัวเองทั้งที่เป็นกลางวันแดดยามบ่ายเจิดจ้า เขา
หายไปในไหนได้รวดเร็วอย่างนี้ เณรน้อยสอส่ายสายตามองหารอบ
ตัว ข้างหน้าเป็นแม่น้ำ และข้างหลังเป็นบริเวณวัดที่เต็มไปด้วยต้นไม้อ
หลากหลายพันธุ์ ประสานซ้อนทับกิ่งก้านใบทอดเงาร่มรื่น เขาไม่น่า
ไปได้รวดเร็วปานนี้ หากร่างเขาจะสลายหายไปกับอากาศนั้นแหละ ถึง
จะไม่เห็นร่องรอย และมันก็เป็นเช่นนั้นแล้ว

เณรน้อยลุกเดินลิ่วๆ ไปยังตึ๊งแล้วมองลงไปเบื้องล่าง น้ำสี

เขี้ยวครามมีเพียงคลื่นน้อยๆ จากสายลม นกกระเด็นตัวนั้นดีดตัวหนีจากกิ่งไม้ที่มันเกาะ เพราะเห็นร่างเณรน้อยเคลื่อนไหวอยู่ฝั่งตรงข้าม จึงไม่มั่นใจในความปลอดภัย รีบหนีตามสัญชาตญาณระวังภัยของมัน เณรน้อยกลับมานั่งบนขอนไม้ รวบรวมสมาธิทบทวนบทสวดมนต์ว่ายังจำได้หรือไม่ เพียงชั่วครู่ก็ทบทวนจบบทสวด รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า ภูมิใจในมันสมองที่จำง่ายของตน

จากนั้นก็เดินกลับกุฏิ ยามแดดอ่อนแสงลงบริเวณวัดป่าก็เงียบ ใก้ป่าที่เคยพาลูกออกมาค้าขายหาปลวกกินตามแนวกอไผ่ริมรั้วก็เงียบเสียง ความมืดตาของหลวงพ่อก็แผ่ไปทั่วทุกทิศ ทำให้สัตว์ต่างๆ มาอาศัยพึ่งใบบุญ เสียงผีเห่าเณรน้อยสร้างความแตกตื่นให้แกฝูงแะ พวกมันวิ่งออกจากสมุทหม่มไม้ ครั้นวิ่งถึงภูก็ชะเง้อคอเหลียวกลับมามอง เมื่อเห็นเป็นเณรน้อย พวกมันก็ชะงัก ไม่รบกวนหลบภัย เณรน้อยเดินผ่าน เมื่อพวกมันรู้ว่าไม่ใช่ผู้เป็นภัย ก็วิ่งเข้าพุ่มไม้หากินแมลงให้อิ่มท้อง ก่อนจะกลับลงเมื่อแดดใกล้สิ้นแสง

กุฏิหลวงพ่อก็เงียบ เพราะเป็นช่วงที่ท่านเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน กุฏิหลังเล็กของเณรน้อยอยู่เลยไปอีกไม่กี่เมตร เณรน้อยพยายามเดินให้เงียบที่สุด ไม่อยากให้เกิดเสียงรบกวนท่าน ครั้นเดินผ่านมาเล็กน้อย เสียงเรียกก็ดังขึ้น

“ลูกเณร...มานี่ซิ”

หลวงพ่อก็เรียก ‘ลูกเณร’ แทนการเรียก ‘เณรน้อย’ ประตูกุฏิปิดสนิท หลวงพ่อมองเห็นได้ยังไง เณรน้อยเดินย้อนกลับสามสี่ก้าวก็มายืนอยู่หน้ากุฏิของท่าน หลวงพ่อก็มีธุระจึงเรียกใช้ แต่ก็ประหลาดใจ เพราะยังไม่ถึงเวลาดื่มน้ำใส่ปานน้ำชาดังที่เคยปฏิบัติ เณรน้อยขานรับเบาๆ แล้วยกมือขึ้นแตะสายธูประตูก่อนจะค่อยๆ แง้มเปิด พลับเณรน้อยก็ตาลุกโพล่ง เมื่อเห็นว่าหน้าโต๊ะหมู่บูชา

มีพัยค์ร่ายสองตัวนอนทอดยาวหันหน้ามา มันแยกเขี้ยวทำท่าขู่ หัวใจเณรน้อยแทบหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม หลวงพ่อนั่งหลับตาอยู่เบื้องหลังพัยค์ทั้งสอง นัยน์ตาท่านยังปิดสนิท ทว่ามีเสียงปรามเบาๆ เจ้าพัยค์ร่ายก็มีแววตาอ่อนโยนลง และแกว่งหางไปมากับพื้นหินอ่อน

“เข้ามาเถอะลูกเณร มันไม่ทำอะไรหรอก”

คราวนี้หลวงพ่อบีบเปลือกตา เณรน้อยจึงค่อยมั่นใจขึ้นมาบ้าง แต่ตายังจ้องเจ้าสองตัวนั้นอย่างไม่ค่อยไว้ใจนัก เจ้าพัยค์ทางขวาถือหลวงพ่อกายบนเท้าคู่หน้าแล้วหลับตา ขณะที่เจ้าตัวทางซ้ายยังอยู่ในท่านอนหัวตั้งมองเณรน้อยพลางกระดิกหูไม่หยุด

“มันเป็นเพื่อนเล่นลูกเณร” หลวงพ่อบูตขึ้น เมื่อเณรน้อยนั่งลงข้างๆ พัยค์ตัวขวามือ คุณมันเชื่องกว่าอีกตัว เณรน้อยจึงเลือกนั่งใกล้มัน ตอนนี้อยู่สักหลายกิโลขึ้นมามากแล้ว เณรน้อยรู้สึกประหลาดใจ แต่เพราะคุ้นใจที่ได้อยู่ใกล้หลวงพ่อก็เลยยกมือลูบหัวมันเบาๆ เจ้าพัยค์ร่ายแห่งป่าคงทำตาปริบๆ เหมือนแมวเชื่องๆ ตัวหนึ่ง

“เสียบกาต้มน้ำให้หลวงพ่อสัก” หลวงพ่อบอก

เณรน้อยลุกเดินไปที่เสาริมระเบียงซึ่งมีปลั๊กไฟ และมีกาต้มน้ำไฟฟ้าวางอยู่บนโต๊ะใกล้กัน เปิดดูในกาต้มน้ำไฟฟ้าเห็นมีน้ำเหลืออยู่นิดหน่อย จึงหยิบกาแบบธรรมดาเดินไปเปิดก๊อกน้ำจากถังเก็บน้ำฝนตรงชายคาใส่กาจนเต็ม แล้วนำกลับมาเทใส่กาต้มน้ำไฟฟ้าจนเกือบเต็ม จากนั้นก็ปิดฝาแล้วเสียบปลั๊กไฟรอให้น้ำเดือด ครั้นหันไปทางพัยค์สองตัวที่หมอบอยู่ มันก็หายไปแล้ว เหลือเพียงพวงมาลัยดอกมะลิห้อยๆ สองพวงวางอยู่ตรงนั้น

“เสื่อสองตัวหายไปแล้วครับหลวงพ่อ” เณรน้อยร้องขึ้น

หลวงพ่อบรรเทาใจ ในลำคอ ท่านไม่เอ่ยคำใด ปล่อยให้เณรน้อยกวาดตามองหาทั่วบริเวณนั้น แต่ก็ไม่เห็นแม้เงาของเสื่อทั้งสอง

“หรือจะเป็นพวกมาลัยดอกมะลิเหี่ยวแห้งนั้น”

ณรงน้อยพึมพำกับตัวเอง พอดีกับที่น้ำเดือด จึงยกป้านน้ำชา
มาเทน้ำร้อนลงไป แล้วจึงยกไปถวายหลวงพ่

“ลูกณรง วันมะรืนหลวงพ่จะออกธุดงค์”

หลวงพ่พูดเท่านั้นก็เสียบไป ณรงน้อยตั้งใจฟัง แต่เมื่อเห็น
ท่านนิ่ง ณรงน้อยจึงเอ่ยถาม “ไปเดินธุดงค์ที่ไหนครับหลวงพ่”

“ในป่าเขาโน้นแหละลูก หลวงพ่จะเอาลูกณรงไปด้วย อยาก
ไปหรือเปล่า” ตอนท้ายหลวงพ่ถาม

“อยากไปครับ ขอให้กระผมไปด้วยนะครับ”

ณรงน้อยพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น เพราะไม่ต้องอยู่เฝ้าวัด
ตามลำพัง

หลวงพ่พยักหน้าก่อนพูดต่อ “พรุ่งนี้ลูกณรงเตรียมตัว และ
ไปบอกลาโยมแม่ชะ”

“ครับ” ณรงน้อยรับคำ

คืนนั้นณรงน้อยนอนไม่ค่อยหลับ จิตใจฟุ้งซ่าน เอาแต่คิดเรื่อง
ไปเดินธุดงค์นั่นเอง เกิดความรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เดินป่าเขาไปกับ
หลวงพ่ แต่อีกใจก็ห่วงโยมแม่ผู้อยู่บ้านตามลำพัง ถ้าท่านรู้คงไม่
อยากให้ไป แต่โยมแม่คงไม่กล้าขัดใจหลวงพ่ เพราะตอนนี้เท่ากับ
ณรงน้อยเป็นลูกหลวงพ่แล้ว ซึ่งโยมแม่ยกให้ท่านหลังจากลูกชาย
หายป่วยตามที่ได้ลั่นวาจาไว้ ณรงน้อยไม่รู้ว่าการเดินทางธุดงค์ หลวงพ่
จะใช้เวลานานกี่วันหรือกี่เดือน ไม่ได้ถามท่านด้วยสิ

ณรงน้อยมาหลับเอาตอนตีสามทั้งที่เป็นคนหลับง่าย แต่แม้จะ
หลับตอนค่อนข้างสว่าง ณรงน้อยก็ตื่นทันออกบิณฑบาตกับหลวงพ่ใน
เช้าวันต่อมา

“โยมแม่ ตอนหลังเพลจะมาเยี่ยม โยมแม่มีธุระไปไหนหรือ

เปล่า” เณรน้อยบอกหลังจากรับบีณฑบาตจากโยมแม่แล้ว

“แม่นัดสอนพิเศษเด็กตอนเช้า เที่ยงแม่ก็กลับบ้าน” ครูพิมพ์พรบอกเณรน้อยบุตรชาย

หลวงพ่อก็ให้เณรน้อยฉันเพลอีกมือเพราะเห็นว่ายังเด็กอยู่ร่างกายควรได้รับอาหารพอเพียง ส่วนท่านฉันเพียงเวลาเดียว แต่ครูพิมพ์พรทำอาหารมังสวิรัตที่มีคุณค่าทางโภชนาการ มีโปรตีนจากถั่วเหลือง ใช้ไขมันพืช ถวายหลวงพ่อกับเณรน้อยทุกวัน หลวงพ่อกับครูพิมพ์พรจึงหวังว่าเณรน้อยจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่แข็งแรงและมีสมองปราดเปรื่อง เข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สมกับที่ตั้งใจบวชเรียน